

[Aksel Larsen.]

vidste han ikke, at vi her stod over for et ganske særligt tilfælde af organiseret spontanitet, men resultatet måtte jo i hvert fald blive, at man fik det indtryk, at fagforbundene var særdeles ængstelige ved tanken om konflikt og villige til at strække sig langt for at undgå en sådan. Det kunne jo kun give et for arbejderne dårligere mæglingforslag.

Men hvorom alt er: resultatet blev buketten af mæglingforslag af 21. marts, udregnet på en måde og på et grundlag som vist aldrig før set med yderst beskedne indrømmelser til arbejderne og med ganske tydelige uklarheder. Jeg nævner for at illustrere, hvad jeg mener, bl. a. de sagnagtigt berømte 15 mill. kr. — for det er virkelig ved at blive til en saga — det beløb, der skulle gives i tillæg til akkorderne. Som de ærede medlemmer kan se af bilag 1, til regeringens lovforslag, står der herom, at fordelingen og ikrafttrædelsen af ovenstående skal ske hurtigst muligt og inden 4 uger efter mæglingforslagets fremsættelse, eventuelt under medvirken af overenskomstnævnet af 1939.

Ja, det var den 21. marts. De fire uger var udløbet den 18. april. Endnu den dag i dag har man ikke fundet ud af, hvordan disse 15 mill. kr. skal fordeles, hverken med eller uden overenskomstnævnets medvirken. Sådan set er forligsmandens mæglingforslag allerede brudt, bl. a. under hans egen medvirken. Måske var det umuligt at regne det ud, men det er kun et bevis på, hvor uklart og ugenemtænkt det var. Nu blev denne buket af mæglingforslag forkastet af samtlige i afstemningen deltagende arbejdere, men ved energisk brug af de kompetente forsamlinger kunne de alligevel erklæres for vedtaget i 5 af arbejdsmarkedets grupper. Men man kom ikke uden om, at for jernindustrien og transportgruppen var de forkastet, og strejkerne her var en kendsgerning.

Den særlige politiske situation eller — som man prisværdigt klart udtrykte det i Aktuelt — partistillingen i folketinget efter valget den 15. november 1961 bevirkede, at venstres og de konservatives forslag om statsindgreb blev afvist den 13. april. Derpå aftaltes uden forligsmandens medvirken et

ændret forslag for jernindustrien. Det udmærkede sig ved ikke at indeholde synlige forbedringer, men skønt det ikke var et mæglingforslag, dekreterede man alligevel afstemning efter forligsmandslovens i et sådant tilfælde ikke gyldige regler og fik det vedtaget.

Landbrugets og dertil hørende erhvervs overenskomster ordnedes ved, at regeringen lovede det store landbrug kompensation fra staten for lønforhøjelserne, en kompensation, som det er hensigten at skatteyderne — og dermed arbejderne — skal betale, og nu, hvor de formelle afstemninger i fagforbundene ikke er afsluttet, har man dekretet strejkernes ophør på landbrugets område.

Nu skal altså konflikten på transportområdet klares, ved at det ændrede mæglingforslag af 4. maj ophøjes til lov. Det var det ærede medlem hr. Erik Eriksen og det ærede medlem hr. Poul Sørensen tilsyneladende ikke begejstrede for, og det bliver nødvendigt at sige et par ord til dem.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen er ængstelig ved konsekvenserne af at ophøje det sidst stillede forslag til lov, for det kunne jo foranledige, at de grupper, der har stemt ja, bliver animeret til at sige: dér blev vi snydt, og nu må vi have noget. Jeg troede, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen var klar over, at det har forligsmanden gjort hvad han kunne for at forhindre ved den protokoltilførsel, som i hvert fald nogle her i salen kender — en protokoltilførsel til forligsmandens tillæggsforslag for transportområdet, hvorefter Landsorganisationen De samvirkende Fagforbund skal forpligte sig til at medvirke til, at arbejderne i de andre grupper ikke forlanger sådanne indrømmelser, sådanne beskedne yderligere indrømmelser, som her er givet på transportområdet.

I øvrigt kan jeg ikke tilbageholde den bemærkning, at hvis der virkelig er forbedringer for transportgruppen — og det er der, selv om de ikke er store, selv om de ikke er tilfredsstillende — hvis transportgruppen på visse områder får lidt mere end andre grupper, hvad den i øvrigt trængte ganske særligt til, hvilket forligsmanden da også har erkendt, kan i hvert fald de ledende i fagforbundene i de andre